

Весна («Росте Антонич і росте трава...»)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Росте Антонич і росте трава,
і зеленіють кучеряві вільхи,
Ой, нахилися, нахилися тільки,
почуєш найтайніші з всіх слова.

Дощем квітневим, весно, не тривож!
Хто стовк, мов дзбан скляний, блакитне небо,
хто сипле листя — кусні скла на тебе?
У решето ловити хочеш дощ?

З всіх найдивніша мова гайова:
в рушницю ночі вклав хтось зорі-кулі,
на вільхах місяць розклюють зозулі,
росте Антонич і росте трава.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/vesna_roste_antonych_i_roste_trava